

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Sžo/56/2014
Identifikačné číslo spisu:	7014200417
Dátum vydania rozhodnutia:	29.02.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Milan Morava
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:7014200417.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbancovej a JUDr. Petry Příbelskej, PhD., v právnej veci žalobcu: Preterm, s.r.o., so sídlom Cukrovarská 3042, Trebišov, zastúpený: IURISTICO s.r.o. advokátska kancelária, so sídlom Štefánikova 26, Košice, proti žalovanému: Slovenská inšpekcia životného prostredia, ústredie - útvar inšpekcie ochrany vôd so sídlom v Bratislave, so sídlom Karloveská 2, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 28. januára 2014, č. 7394000114/82-2772/Mar., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č.k. 6S 47/2014-41 zo dňa 3. júla 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 6S 47/2014-41 zo dňa 3. júla 2014 p o t v r d z u j e .

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného zo dňa 28.01.2014, č. 7394000114/82-2772/Mar., ktorým ako druhostupňový správny orgán potvrdil rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu, Slovenskej inšpekcie životného prostredia, Inšpektorát životného prostredia Košice, odbor inšpekcie ochrany vôd, zo dňa 30.10.2013, č. 7394500213/5877-29215/Šip., ktorým tento uložil žalobcovi pokutu za nedodržiavanie ust. zákona č. 261/2002 Z.z. o štátnej správe starostlivosti o životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu (ďalej len „zákon“) zisteného kontrolou vykonanou na základe podnetu č. 33/6/2013 vo veci nelegálneho stáčania LPG v spoločnosti žalobcu vykonanou v dňoch 11.06.2013, 11.07.2013 a 24.07.2013, a to podľa § 29 ods. 2 písm. a/ bodu 1 cit. zákona vo výške 5 000,- € za porušenie ustanovenia § 4 ods. 4 zákona, z dôvodu, že prevádzkovateľ nepreveril celkové množstvo vybraných nebezpečných látok prítomných v podniku žalobcu a nezaradil ho do príslušnej kategórie v zmysle § 4 ods. 4 zákona.

Vo veci bol podaný spolu so žalobou podanou včas aj návrh na odklad vykonateľnosti rozhodnutia,

ktorému krajský súd nevyhovел podľa § 250c ods. 1, 3 veta OSP.

Krajský súd posudzujúc správnosť záverov správnych orgánov pri svojom rozhodovaní vychádzal okrem zákonných ustanovení o správnom konaní a § 4 ods. 1, 2, § 29 ods. 2 zákona, aj podľa zásady č. 6 Odporúčania výboru ministrov č. (91) 1 o správnych sankciách zo dňa 13.02.1991 a dospel k záveru, že správne orgány vykonali právne relevantné dôkazy v záujme dostatočného zistenia skutkového stavu veci a v ich postupe pri prejednaní správneho deliktu sa nevyskytla taká vada, ktorá by mala za následok nezákonnosť ich rozhodnutí. Podľa krajského súdu, správne orgány postupovali v súčinnosti so žalobcom, umožnili mu vyjadriť sa k podkladu rozhodnutia ako aj uplatniť svoje návrhy. Konštatoval, že skutkový stav bol žalovaným náležite zistený a správne právne posúdený, výrok rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa je dostatočne formulovaný tak, aby nebol zameniteľný s iným konaním, pretože obsahuje popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania a jednoznačne vymedzuje, čoho sa žalobca dopustil a v akom skutkovom priebehu spočíva spáchaný správny delikt.

Na námietku žalobcu ohľadom nedostatočne zisteného skutkového stavu žalovaným, krajský súd uviedol, že žalovaný zistil skutkový stav dostatočne, keď vykonal v stanovených dňoch kontrolu dodržiavania ustanovení zákona, v rámci ktorej zistil porušenie zákona na úseku prevencie závažných priemyselných havárií zo strany žalobcu, ktorý nepreveril celkové množstvo vybraných nebezpečných látok prítomných v jeho prevádzke a nezaradil ju do príslušnej kategórie podľa § 4 zákona, pričom o týchto kontrolách bol spísaný protokol o výsledku kontroly zo dňa 11.07.2013, s ktorým bol žalobca oboznámený a ktorý prevzal štatutárny zástupca dňa 11.07.2013. Ďalej uviedol, že dňa 24.07.2013 bola vyhotovená Zápisnica o prerokovaní protokolu za prítomnosti štatutárneho zástupcu žalobcu a kontrola u žalobcu bola dňa 24.07.2013 ukončená. K uvedenému protokolu sa štatutárny zástupca žalobcu vyjadril tak, že v súčinnosti s vlastníkom areálu vykonáva nevyhnutné kroky smerujúce k odstráneniu vytýkaných nedostatkov. Vo vzťahu k vyjadreniu žalobcu zo dňa 14.10.2013, v zmysle ktorého správnym orgánom vytýkané nedostatky sa týkali plnenia povinnosti skôr formálnej povahy vo vzťahu k evidenciám vedeným Slovenskou inšpekciou životného prostredia, pričom tieto nedostatky žalobca dobrovoľne odstránil ešte pred začatím správneho konania v danej veci, krajský súd uviedol, že z vyjadrenia žalobcu jednoznačne vyplýva, že si je vedomý porušenia zákona, ktoré mu vytýkal žalovaný.

Krajský súd nepovažoval za opodstatnenú námietku žalobcu, že žalovaným aplikované ustanovenie zákona, ktoré stanovuje povinnosť na danom úseku verejnej správy sa na žalobcu nevzťahuje, a zároveň uviedol, že je nepochybné, že žalobca je prevádzkovateľ technického dopravného zariadenia a v čase kontroly skladoval na železničnej vlečke kvapalný propán-bután ako nebezpečnú látku, a zabezpečoval činnosti prečerpávania kvapalného propán-butánu od roku 2011 v množstve väčšom ako je prahová hodnota pre kategóriu A podľa zákona, a preto je podnikom, na ktorý sa vzťahujú ustanovenia zákona. Poukázal tiež na skutočnosť, že podľa bodu 2.1 Zmluvy o prevádzkovaní dráhy železničnej vlečky uzatvorenej medzi vlastníkom Enwoy Gas, s.r.o., Ladomerská Vieska a žalobcom ako prevádzkovateľom, sa žalobca zaviazal spravovať vlečku, prevádzkovať vlečku a organizovať dopravu na vlečke.

Vo vzťahu k námietke žalobcu, že rozhodnutie žalovaného vo výrokovej časti prvostupňového správneho orgánu je nezrozumiteľné, krajský súd uviedol, že vo výrokovej časti rozhodnutia správneho orgánu prvého stupňa je uvedené vecné porušenie zákonných ustanovení právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, v rozhodnutí je uvedené časové obdobie protiprávneho konania ako aj miesto, kde došlo k porušeniu právneho predpisu, preto je podľa názoru krajského súdu vymedzenie skutku dostatočné, aby nebolo zameniteľné s iným skutkom, preto aj túto námietku žalobcu vyhodnotil ako nedôvodnú.

Všeobecné námietky žalobcu, že rozhodnutie je nezákonné a v rozpore s ustanovením § 3 ods. 1 Správneho poriadku, nepovažoval krajský súd za dôvodné, pretože žalovaný postupoval v úzkej súčinnosti so žalobcom (listom mu oznámil začatie konania o uložení pokuty podľa zákona, a na základe jeho vyjadrenia mu umožnil nahliadnuť do spisu a bol mu stanovený termín na doručenie písomného vyjadrenia k začatiu správneho konania vo veci uloženia pokuty v lehote do 14.10.2013). Krajský súd

uviedol, že žalobca vyjadrenie doručil až po uplynutí lehoty dňa 17.10.2013, pričom žalobca uviedol, že nedostatky zistené kontrolou si dobrovoľne splnil 30.08.2013, teda po ukončení kontroly dňa 24.07.2013.

Na námietku žalobcu, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov a nezrozumiteľnosť ohľadom odôvodnenia výšky uloženej pokuty, krajský súd uviedol, že pokuta bola uložená v súlade so zákonom, keď žalovaný uložil žalobcovi pokutu vo výške 5 000,- €, teda na dolnej hranici rozpätia a prihliadol aj na závažnosť a čas protiprávneho konania žalobcu ako aj na jeho postoj k zistenému nedostatku tak, ako mu to ukladá ustanovenie § 29 ods. 5 zákona.

Krajský súd nezistil ani také procesné pochybenia správneho orgánu, ktoré by mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia a žalobu žalobcu podľa § 250j ods. 1 OSP ako nedôvodnú zamietol v celom rozsahu.

O náhrade trov konania rozhodol s poukazom na § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa jeho zmeny tak, že odvolací súd zruší napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu a vec vráti súdu na ďalšie konanie, dôvodiac tým, že prvostupňový súd nesprávne právne posúdil vec podľa § 205 ods. 2 písm. f/ OSP na základe neúplného zisteného skutkového stavu veci podľa § 205 ods. 2 písm. c/ OSP a súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam podľa § 205 ods. 2 písm. d/ OSP a v konaní došlo k vadám uvedeným v § 205 ods. 2 písm. a/ OSP v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ OSP. Opätovne namietal, že žalovaný aplikoval na spoločnosť žalobcu ust. § 4 ods. 4 zákona č. 261/2002 Z.z., ktoré však nadväzuje na definíciu prevádzkovateľa podľa § 2 písm. f/ citovaného zákona. Podľa názoru žalobcu, z hľadiska subjektu predmetnej zákonnej povinnosti však správny orgán neuskutočnil dostatočné skutkové zisťovanie. Ďalej namietal, že rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné, keďže podľa jeho názoru nie je zrejmé, ako dospeli správne orgány k záveru, že podnik nebol zaradený do aktuálne zodpovedajúcej kategórie príslušným subjektom, keď skutkové zistenia k tomu neboli postačujúce. Zastáva názor, že pre takéto posúdenie veci je nevyhnutné, aby správny orgán jasne časovo vymedzil posudzovaný skutok, relevantné znenie aplikovaného právneho predpisu a okruh povinných subjektov. Žalobca poukázal na to, že vo výroku rozhodnutia správneho orgánu je nedostatočné vymedzenie posudzovaného skutku, v dôsledku čoho trpí rozhodnutie vadou neurčitosti a nepreskúmateľnosti. Žalobca považuje rozhodnutie súdu v časti vyhodnotenia protokolu o kontrole a následného vyjadrenia žalobcu k nemu za nepreskúmateľné, špekulatívne a je výrazom zrejme nesprávneho právneho posúdenia veci. Namietal výšku uloženej pokuty, pričom mal za to, že správny orgán neuviedol, akú váhu prisúdil dodatočnej promptnej náprave oznamovacej povinnosti, a teda, že správny orgán sa v rámci správnej úvahy nezaoberal všetkými zákonnými kritériami a tieto nekonkretizoval na konkrétnych skutkových okolnostiach v danom prípade. Žalobca poukázal na rozsudok NSS ČR, sp.zn. 5A 154/2002 zo dňa 31.03.2004. Dôvodil, že odklon od ustálenej judikatúry týkajúcej sa nutnosti konkrétnej úvahy odôvodňujúcej druh a výšku sankcie a judikatúry týkajúcej sa nutnosti zahrnúť skutok deliktu do výroku rozhodnutia ako záruky, napr. ne bis in idem a práva na účinnú obhajobu, je podľa jeho názoru porušením čl. 46 Ústavy SR, prípadne i princípu právnej istoty podľa čl. 1 Ústavy SR. V zmysle uvedeného odkázal na nálezy Ústavného súdu SR III. ÚS 292/10, IV. ÚS 209/10 (neodôvodnené odlišné posúdenie v rozpore s princípom právnej istoty), I. ÚS 178/08, III. ÚS 192/06, a je porušením práv podľa Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení zo dňa 22.08.2014 na odvolanie žalobcu uviedol, že sa plne stotožňuje s vysloveným právnym názorom krajského súdu, ktorý považuje za vecne správny a zákonný.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP), preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal

bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a po oboznámení sa so spisovým materiálom dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúvajú sudy na základe žalôb, alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods.1 OSP).

Úlohou správneho súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy OSP je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, či rozhodnutie obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda, či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj procesnoprávnymi predpismi.

Najvyšší súd SR po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 OSP konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát najvyššieho súdu považuje právne posúdenie preskúvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a na zdôraznenie jeho správnosti považuje za potrebné doplniť len nasledovné:

Predmetom súdneho prieskumu bola zákonnosť postupu a rozhodnutí, ktorými správne orgány uložili žalobcovi v zmysle § 29 ods. 2 písm. a/ zákona pokutu vo výške 5 000,- € za porušenie povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 4 ods. 4 zákona, z dôvodu, že prevádzkovateľ nepreveril celkové množstvo vybraných nebezpečných látok prítomných v podniku žalobcu a nezaradil ho do príslušnej kategórie v zmysle § 4 ods. 4 zákona. Výsledky kontroly sú podrobne popísané v protokole o výsledku kontroly č. 4086-18232/52/2013/Šip zo dňa 11.07.2013, ktorý bol prerokovaný dňa 24.07.2013. Povinnosťou žalobcu v zmysle § 4 ods. 2 zákona bolo zaradiť podnik do kategórie A, nakoľko celkové množstvo VNL prítomných v podniku je väčšie ako prahová hodnota uvedená v stĺpci 1 tabuľky I alebo v stĺpci 1 tabuľky II časti 1 prílohy č. 1 k tomuto zákonu, ale je menšie ako prahová hodnota v stĺpci 2 tabuľky I alebo v stĺpci 2 tabuľky II časti I uvedenej prílohy alebo súčet pomerných množstiev dvoch alebo viacerých VNL vypočítaný podľa vzorca a za podmienok uvedených v časti 2 prílohy č. 1 k tomuto zákonu sa rovná jednej alebo je väčší ako jedna. Najvyšší súd mal za preukázané, že v čase kontroly bolo v podniku prítomných 5ks železničných cisterien po 25-30t VNL (LPG), čo je viac ako 50t (prahová hodnota pre kategóriu A).

Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 261/2002 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu, podniky sa kategorizujú podľa celkového množstva vybraných nebezpečných látok, ktoré sú prítomné v podniku.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 261/2002 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu, prevádzkovateľ zaradí podnik do kategórie A, ak

a) celkové množstvo vybranej nebezpečnej látky sa rovná prahovej hodnote alebo je väčšie ako prahová hodnota uvedená v stĺpci 1 tabuľky I alebo v stĺpci 1 tabuľky II časti 1 prílohy č. 1 k tomuto zákonu, ale je menšie ako prahová hodnota v stĺpci 2 tabuľky I alebo v stĺpci 2 tabuľky II časti 1 uvedenej prílohy,

alebo

b) súčet pomerných množstiev dvoch alebo viacerých vybraných nebezpečných látok vypočítaný podľa vzorca a za podmienok uvedených v časti 2 prílohy č. 1 k tomuto zákonu sa rovná jednej alebo je väčší ako jedna.

Podľa § 4 ods. 4 zákona č. 261/2002 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu, prevádzkovateľ je povinný preveriť celkové množstvo vybraných nebezpečných látok prítomných v podniku a zaradiť podnik do príslušnej kategórie podľa odseku 2 alebo odseku 3, alebo podľa odseku 5, alebo odseku 6.

Podľa prílohy 1 zákona č. 261/2002 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu, sú vymedzené prahové hodnoty a kritériá na zaraďovanie podnikov do kategórie A a do kategórie B. Na zisťovanie prítomnosti vybraných nebezpečných látok v podniku, najmä na účely zaraďovania podnikov do kategórií A a B, platia nasledujúce princípy:

1. S vybranou nebezpečnou látkou, ktorá je prítomná v podniku v množstve rovnajúcom sa 2% alebo v menšom ako 2% z prahovej hodnoty uvedenej v tabuľke I alebo tabuľke II, sa nebude pri výpočte jej celkového množstva rátať, ak jej umiestnenie v podniku je také, že nemôže kdekoľvek v podniku spôsobiť závažnú priemyselnú haváriu.
2. Ak vybraná nebezpečná látka uvedená v tabuľke I patrí tiež do niektorej z kategórií nebezpečných vlastností vybraných nebezpečných látok podľa tabuľky II, použije sa prahová hodnota uvedená v tabuľke I.
3. Ak má vybraná nebezpečná látka viacero nebezpečných vlastností podľa kategórií uvedených v tabuľke II, použije sa najnižšia prahová hodnota z príslušných kategórií nebezpečných vlastností podľa tabuľky II. Na vypočítanie súčtu pomerných množstiev dvoch alebo viacerých vybraných nebezpečných látok podľa časti 2 tejto prílohy sa však použije vždy prahová hodnota zodpovedajúca príslušnej klasifikácii (kategórii nebezpečných vlastností).
4. Posudzovanie chemických zmesí a chemických prípravkov sa vykonáva rovnakým spôsobom ako posudzovanie čistej vybranej nebezpečnej látky podľa osobitného predpisu. 1)
5. Ak sa vybraná nebezpečná látka nachádza na viacerých miestach v podniku, vykoná sa súčet týchto čiastkových množstiev. Na zaradenie podniku do príslušnej kategórie sa potom berie do úvahy tento výsledný súčet.

Medzi vybranými nebezpečnými látkami je okrem iného uvedená aj vybraná nebezpečná látka skvapalnené, mimoriadne horľavé plyny vrátane kvapalného propán butánu a zemného plynu. Podľa stĺpca 1, prahová hodnota pre kategóriu A v tonách je 50 a podľa stĺpca 2, prahová hodnota pre kategóriu B v tonách je 200.

Podľa § 29 ods. 2 písm. a/ zákona č. 261/2002 Z.z. v znení účinnom v čase spáchania správneho deliktu pokutu do 16 596,95 € inšpekcia alebo okresný úrad uloží a) prevádzkovateľovi, ktorý 1. nezaradí podnik do kategórie podľa § 4.

Najvyšší súd SR dospel k totožnému záveru ako krajský súd, že pokuta bola žalobcovi uložená dôvodne, pretože konaním žalobcu došlo k naplneniu skutkovej podstaty pre uloženie pokuty podľa § 29 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 4 ods. 4 zákona č. 261/2002 Z.z. účinného v čase spáchania správneho deliktu, keďže v konaní bolo preukázané, že spoločnosť žalobcu nepreverila celkové množstvo vybraných nebezpečných látok prítomných v prevádzke žalobcu a nezaradila ju do príslušnej kategórie, pretože celkové množstvo VNL bolo väčšie ako je prahová hodnota uvedená v prílohe č. 1, tabuľke I, stĺpci 1 cit. zákona.

Námietku žalobcu o nesprávnom procesnom postupe žalovaného pri zisťovaní skutkových okolností udalosti a pri vykonávaní a hodnotení dôkazov nepovažoval najvyšší súd za dôvodnú, nakoľko správny orgán v protokole o výsledku kontroly popísal skutkový stav v prevádzke v čase kontroly, t.j. uviedol množstvo skladovaných a prečerpávaných vybraných nebezpečných látok (kvapalných propán bután), miesto ich skladovania a prečerpávania zo železničnej cisterny do automobilových cisterien, zároveň

správny orgán vyslovil porušenie ustanovení zákona č. 261/2002, t.j. porušenie § 4 citovaného zákona. K predmetnému protokolu sa vyjadril konateľ spoločnosti žalobcu listom z 21.07.2013, v ktorom nespochybnil nedostatky zistené kontrolou a ani pri prerokovaní protokolu dňa 24.07.2013 nespochybnil nedostatky zistené kontrolou, tak ako je to uvedené v zápisnici o prerokovaní protokolu č. 4086-19488/52/2013/Šip zo dňa 24.07.2013, ktorú taktiež podpísal.

Skutočnosti, ktorými žalobca v odvolaní spochybňuje predmetné rozhodnutie krajského súdu neboli zistené v odvolacom konaní. Tieto boli totožné s námietkami, ktoré žalobca namietal už v prvostupňovom konaní, a s ktorými sa krajský súd náležite vysporiadal.

Najvyšší súd dospel zhodne ako krajský súd k záveru, že správne orgány oboch stupňov postupovali v danej veci v intenciách citovaných právnych noriem, pre svoje rozhodnutie si zadovážili dostatok skutkových podkladov, na základe ktorých náležitým spôsobom zistili skutkový stav a aplikáciou relevantných zákonných ustanovení zo skutkových okolností vyvodili správny právny záver a preto krajský súd nepochybil, keď žalobu žalobcu zamietol.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky odvolaniu žalobcu nevyhovel a s prihliadnutím na všetky individuálne okolnosti daného prípadu napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach podľa § 250ja ods. 3 druhá veta v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil z jeho vecne a právne správnych dôvodov.

O náhrade trov konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1 a § 246c ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 OSP tak, že neúspešnému žalobcovi náhradu trov konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu jednomyseľne (§ 3 ods. 9 posledná veta zákona č. 757/2004 Z.z. v znení zákona č. 33/2011 Z.z.).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.